

Arrest

nr. 75 098 van 14 februari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 15 december 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 november 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. FRERE en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u op 19 augustus 1980 geboren in Najaf, Irak. U bent een sjiïet van Arabische origine en woonde samen met uw moeder, broers en zussen in Najaf. Na uw studies begon u te werken in het restaurant Ladith. Na drie maanden opleiding bij de politieacademie van Najaf kon u in mei 2008 beginnen werken bij de politie. U stelde dat deze job u meer zekerheid zou bieden en beter betaald zou zijn dan in de privésector. U begon als bewaker van de poort bij het politiekantoor van Ghari. Daarna werd u in april 2009 overgeplaatst naar de patrouille eenheid. In deze eenheid was u verantwoordelijk voor de bewaking en bescherming van de pelgrims. U moest bezoekers en pelgrims fouilleren en de controlepost bijstaan bij de controle van auto's en personen. Uw officier heette X.

Op 17 april 2011 moest u 's nachts op patrouille om twee terroristen te arresteren. Het bleek over uw achterburen Hoessein en Haider (e.G.) te gaan. U was hier echter niet van op de hoogte. U moest postvatten bij de deur van het huis en interveniëren als er iets mis zou lopen tijdens de arrestatie. Toen de broers naar de auto gebracht werden, kwam de vader naar buiten en zag hij u aan de deur staan. Hij beschuldigde u ervan hen verklikt te hebben en wou dat u hen ook weer vrij kreeg. U heeft dit voorval gemeld aan uw officier. Toen u de volgende dag van uw werk thuiskwam stond de vader van de broers met drie van zijn zonen en een andere man aan uw deur. Het kwam tot een woordenwisseling en de burens moesten tussenkomen om de situatie te bedaren. Op 20 april 2011 heeft u een dreigbrief gekregen van de organisatie Asaeb el Haq, waarin u verweten werd een verrader en verklikker te zijn. Uw familie zou u moeten uitleveren aan Asaeb el Haq. U heeft vervolgens klacht neergelegd bij de politie. De politie besloot daarop de volgende dag de vader te arresteren en te ondervragen over zijn banden met Asaeb el Haq. Eens ter plaatse bleek dat de familie het huis had verlaten. De familie zou uw naam aan Asaeb el Haq doorgegeven hebben. Op 27 april 2011 kreeg u een telefoontje waarin u verteld werd dat u en uw familie een doelwit werden. U hebt toen beslist uw familie, uw moeder en broer (K.) te verhuizen naar Kofa, bij uw broer (S.), zijn vrouw en kinderen. Op 22 mei 2011 werd uw broer (K.) vermoord in het restaurant waar hij werkte. U besliste toen om te stoppen met werken bij de politie. U bent dan nog een maand thuis gebleven en hebt vervolgens Irak verlaten op 21 juni 2011 met het vliegtuig richting Turkije. Na een stop van vier dagen bent u in de vrachtwagen gestapt en tot in België gereisd. U bent op 4 juli 2011 in België aangekomen, waar u op 5 juli 2011 asiel hebt aangevraagd. Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende originele documenten neer: twee badges van de politie, een overlijdensakte van uw broer (K.), een dreigbrief, een nationaliteitsbewijs en een identiteitskaart.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat de hoedanigheid van vluchteling u door het CGVS niet kan worden toegekend en dit omwille van onderstaande redenen.

Vooreerst blijkt u zeer weinig kennis te bezitten over de activiteiten van de gebroeders Hoessein en Haider. U kon bijna niets over hen vertellen, ondanks het feit dat ze bijna uw burens waren. Enkele dagen na de arrestatie bent u te weten gekomen via uw broer (S.), een arbeider in een restaurant, en via uw broer (Z.), een winkelier, dat ze in een islamitische rechtbank zouden werken. Dergelijke rechtbank zou mensen veroordelen die door Asaeb el Haq of Jeish el Mehdi beschuldigd worden, zo zegt u (CGVS p.17). Wat zij daar doen of welke hun functie is, blijkt u echter in het geheel niet te weten. U zegt er zelfs bij dat u nu nog steeds niet weet of die beschuldigingen kloppen (CGVS p.17). Er mag evenwel verwacht worden dat iemand die bij de politie werkt en tengevolge hiervan bedreigd wordt, zich op zijn minst zou informeren over zijn belagers. Het is toch zeer opmerkelijk dat u, die zelf bij de politie werkte, in het geheel niet op de hoogte is van de activiteiten van Haider en Hoessein. U heeft verder ook geen enkele stap ondernomen om iets over hen te weten te komen, hetgeen eveneens mag verbazen (CGVS p.18).

Ook wat betreft het verdere lot van de gebroeders blijft u volledig in het ongewisse. U zegt te weten dat ze gearresteerd werden maar dat u niets weet over wat nadien met hen gebeurde. Ook dit is zeer opmerkelijk. U verschool zich achter uw lage functie van politieagent, herhaalde meermaals dat u geen onderzoeksrechter bent, dat u geen bevelen uitvaardigt maar uitvoert en dat het niet uw taak is te vragen naar het lot van de gearresteerden (CGVS p.17, p.18). Het kan nochtans verwacht worden dat u zich zou informeren betreffende het lot van de personen die uw vlucht uit Irak veroorzaakten. U zegt dat het u wettelijk toegelaten was te informeren naar de broers. Aangezien u lid bent van de politie mag het ernstig verbazen dat u niets ondernomen hebt om iets te weten te komen over de activiteiten en het profiel van Hoessein en Haider of over hun lot (CGVS p.18).

Verder zijn ook uw verklaringen over de arrestatie van de beide broers weinig aannemelijk. U en uw zevenkoppige patrouille zouden een ondersteunende rol uitgevoerd hebben. U, (L.) en (Kh.) stonden aan de deur. De plaatsing van de andere leden van uw patrouille kon u zich echter niet herinneren, wat mag verbazen aangezien het toch maar over zeven man ging en u allemaal samen in de auto gebriefd werd (CGVS p.15-16). De rol van de andere patrouilles kon u evenmin verduidelijken (CGVS p.14). U wist echter wel te zeggen dat u zelf nooit arrestaties hebt uitgevoerd en altijd een ondersteunende rol hebt uitgevoerd (CGVS p.13).

Even opmerkelijk is het feit dat u ondanks de bedreigingen nog bent blijven doorwerken bij de politie en gedurende een maand geen problemen heeft gekend. De arrestatie vond plaats op 17 april 2011 en diezelfde nacht werd u voor de eerste maal bedreigd door de vader van de gearresteerde broers. De dreigbrief ontving u op 20 april 2011. U was nog steeds niet gealarmeerd door de geuite bedreigingen ondanks het feit dat de politie deze wel ernstig nam en de vader van Haider en Hoessein wilde arresteren. De dag dat u het telefoontje kreeg, namelijk 27 april 2011, werd u echter bang en verhuisde u en uw familie naar uw broer (S.) in Kofa. Het mag dan ook verbazen dat u nog gedurende een maand zonder problemen bij de politie hebt kunnen doorwerken (CGVS p.20). Als Asaeb el Haq het dan toch

op u gemunt zou hebben, hadden ze voldoende de kans om gedurende die periode het dreigement uit te voeren. Het is dan ook opmerkelijk dat uw broer omwille van u in zijn restaurant om het leven zou gebracht zijn en dat u gedurende die maand geen problemen ondervonden hebt. U kon wat dit betref bovendien geen uitsluitel geven over welke groepering uw broer zou vermoord hebben: u wist niet of het Asaeb el Haq was of Jeish el Mehdi. U kon evenmin vertellen wat de verhouding was tussen beide groeperingen: u wist niet of Asaeb el Haq en Jeish el Mehdi al dan niet samenwerken en of die islamitische rechtbanken van hun beide waren (CGVS p.21). Ook hier kan van een politieman toch meer kennis verwacht worden.

U zou een klacht neergelegd hebben bij de politie van el Ghari nadat u een dreigbrief had gekregen van Asaeb el Haq. U heeft echter geen enkel begin van bewijs dat deze verklaring kan staven. U stelde dat u ondergedoken zat en daardoor niet aan een bewijs in verband met de klacht kon raken. U heeft de klacht evenwel neergelegd op 20 april 2011 en u bent pas gestopt met werken op 22 mei 2011. U had dus nog één maand waarop u dit bewijsstuk kon bemachtigen. Uw verklaring voor het ontbreken van dit document is dan ook niet afdoende.

Verder verklaarde u op Dienst Vreemdelingenzaken dat u in het politiekantoor van el Ghari verbleef sinds 29 april 2011. Dit is het moment dat u uw familie naar Kofa verhuisde. U verklaarde dat u tot de dag van uw vertrek in het politiekantoor van el Ghari verbleef. Tijdens uw verklaringen op het Commissariaat-generaal zegt u dat u naar Kofa verhuisde en gewoon bleef doorwerken. Na de moord op (K.) zat u ondergedoken bij uw broer en pendelde u tussen zijn huis en dat van uw oom (CGVS p.13). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid antwoordt u dat het fout genoteerd was en dat u na de moord op uw broer niet meer naar het politiekantoor bent gegaan.

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het CGVS dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u aangebrachte documenten veranderen deze appreciatie niet. De twee badges van de politie bevestigen dat u bij de politie gewerkt hebt wat hier niet ter discussie staat. De overlijdensakte van uw broer Karar toont aan dat uw broer overleden is. Uw nationaliteitsbewijs en een identiteitskaart bevestigen dat u afkomstig bent uit Najaf.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus op individuele gronden, kan een Iraakse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit Centraal-Irak krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. De subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg niet aan elke Iraakees toegekend.

Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de algemene veiligheidssituatie voor burgers in Irak sinds 2008 opmerkelijk is verbeterd en anderzijds dat deze veiligheidssituatie regionaal erg verschillend is (zie bijgevoegde SRB's "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak", dd. 17 mei 2011 en "De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak" dd. 20 december 2010).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd, en de daling van het aantal burgerslachtoffers (een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende) bleef doorgaan in 2009 en in 2010. De geografische spreiding van het geweld en het daarbij behorende risico voor burgers is regionaal nog steeds erg verschillend. De gerapporteerde incidenten vonden vooral plaats in de vijf Centraal-Iraakse provincies waar de veiligheidssituatie voor burgers nog steeds erg problematisch blijft. In de zuidelijke provincies is de veiligheidssituatie echter sinds geruime tijd erg verbeterd en is het aantal veiligheidsincidenten en aanslagen laag. De veiligheidssituatie in de zuidelijke provincies van Irak is relatief stabiel.

Het geweld in Irak neemt nog steeds verschillende vormen aan. Het geweld werd in 2009 en in 2010 overwegend veroorzaakt door bomaanslagen van diverse aard. In het zuiden blijft de aanwezigheid van sjiietische milities het grootste veiligheidsprobleem. Sommige sjiietische militante groeperingen pleegden kleinschalige aanslagen tegen de Amerikaanse aanwezigheid en de Iraakse veiligheidsdiensten. De vele kleine explosies (meestal "improvised explosive device" of IED's) veroorzaakten weinig slachtoffers, maar eerder materiële schade. Het aantal incidenten met IED's is sinds midden 2009 opmerkelijk gedaald.

In mei en augustus 2010 werden over heel Irak en ook in het zuiden een aantal gecoördineerde aanslagen gepleegd waarbij vele burgerslachtoffers vielen. Buiten deze sporadische aanslagen is de veiligheidssituatie in Zuid-Irak wel relatief stabiel gebleven (zie bijgevoegde SRB "Actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak dd. 17 mei 2011 en "De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak" dd. 20 december 2010).

Ook UNHCR maakte reeds in april 2009 een duidelijk onderscheid tussen de veiligheidssituatie in de vijf Centraal-Iraakse provincies en de zuidelijke provincies. UNHCR riep toen rekening houdend met het reële risico op ernstige schade voor burgers in de context van het gewapend conflict nog steeds op tot het automatisch bieden van complementaire vormen van bescherming aan Irakezen uit de vijf Centraal-Iraakse provincies doch adviseerde voor Irakezen uit Zuid-Irak een beoordeling van het risico op individuele basis (zie "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum-seekers" van april 2009, p. 18-21 en Note on the Continued Applicability of the April 2009 UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Iraqi Asylum-Seekers van juli 2010).

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in de zuidelijke provincies van Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U komt uit de stad Najaf in Zuid-Irak waar de algemene veiligheidssituatie actueel relatief kalm is. De veiligheidssituatie bleef er de voorbije twee jaar stabiel. Najaf is een van de zuidelijke provincies waar het kleinste aantal incidenten voorkomen (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak" dd.20 december 2010). U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Najaf, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Najaf in Zuid-Irak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Najaf aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Verzoeker voegt aan het feitenrelaas toe dat hij heeft vernomen dat zijn moeder op 21 september 2011 is overleden. Ook zij werd gedood door gewerschoten; één in het hoofd en één in de borstkas.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in wat zich aandient als een enig middel de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève inzake het statuut van vluchtelingen en artikel 48/1 tot 48/5, 52 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet).

Inzake de motivering dat hij weinig kennis bezit over de activiteiten van de broers Haider en Hoessein stelt hij dat de beschuldigingen tegen hem zouden verergeren en het voor hem gevaarlijker zou worden indien hij informatie over hen zou verzamelen. In de politie heeft iedereen trouwens zijn eigen functie. De inspecteurs zijn degenen die opzoeken doen. Verzoeker had slechts een ondersteunende, bewakende rol. Bovendien ervoer hij de situatie slechts als bedreigend na de moord op zijn broer en dacht hij daarvoor niet dat het zover zou komen. Hij vernam wel tijdens zijn verblijf op het politiekantoor dat de broers lid waren van Jeish al Mehdi (JAM).

Dat hij over het verdere lot van de twee broers in het ongewisse bleef wijt verzoeker opnieuw aan het feit dat hij de situatie slechts ernstig nam na de dood van zijn broer. Hij zag in dat de situatie voor hem gevaarlijker zou worden indien hij zou trachten informatie te bekomen over Haider en Hoessein. Zij werden twee dagen vastgehouden in hun politiekantoor en daarna overgeplaatst naar Bagdad. Verzoeker weet niet wat verder met hun gebeurde. Dit kadert ook in zijn relatief lage functie. Hij durfde niet meer informatie te vragen, laat staan zich te richten tot de autoriteiten in Bagdad om meer te weten te komen.

Omtrent de arrestatie van de twee broers verduidelijkt verzoeker dat de patrouille bij de arrestatie bestond uit zeven wagens met ongeveer vier personen in elke wagen. Hij is niet zeker van het aantal aanwezige agenten bij de arrestatie. Verzoeker verwijst naar zijn verklaringen gedurende het gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) en stelt dat het hem, in het licht van de omstandigheden, niet kan worden verweten dat hij geen aannemelijke verklaringen aflegde.

Aangaande de motivering dat het opmerkelijk is dat hij nog verder werkte bij de politie verwijst verzoeker opnieuw naar de hoger gegeven verklaring. Hij ondervond gedurende een maand geen problemen omdat hij verbleef op het politiekantoor en dit zelden verliet.

Inzake de klacht die hij neerlegde stelt verzoeker dat hij niet had gedacht naar Europa te moeten vluchten en niet beseftte dat hij bewijs nodig had. Het is moeilijk deze informatie nu te bekomen. Telefonisch contact is niet altijd mogelijk. De enige mogelijkheid is zijn broer S. maar het contact werd verbroken. Gezien de recente evolutie van de feiten, met name de dood van zijn moeder, tracht verzoeker met behulp van zijn familie alle nodige documenten te verkrijgen. Hij zal niet nalaten nieuwe documenten neer te leggen indien hij deze ontvangt.

Waar hem tegenstrijdige verklaringen worden verweten stelt verzoeker dat hij inderdaad op 29 april 2011 zijn familie verhuisde naar Kofa maar niet meeging. Hij verbleef onafgebroken op het politiekantoor tot 22 mei 2011. Na de moord op zijn broer is hij vertrokken naar zijn familie in Kofa en daar gebleven.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.3. Verzoeker vreest blijkens het niet-betwiste feitenrelaas van de bestreden beslissing en de feitenuiteenzetting in het verzoekschrift vervolging vanwege de groepering Asaeb El Haq (AEH), en dit ingevolge zijn bijdrage tijdens de arrestatie van twee van zijn achterburen, Haider en Hoessein.

Uit verzoekers verklaringen, zoals aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt echter dat hij zeer weinig kennis bezit over de activiteiten van deze twee broers en over hen bijna niets kon vertellen. Hij gaf aan dat zij in een islamitische rechtbank zouden werken en dat dergelijke rechtbank mensen veroordeelt die door AEH of JAM worden beschuldigd doch over de concrete activiteiten en functie van de broers in deze rechtbank bleek hij in het geheel niets te weten. Verzoeker bleek zelfs niet te weten of die beschuldigingen kloppen. Hij bleek bovendien geen enkele stap te hebben ondernomen teneinde iets te weten te komen over Haider en Hoessein. Ook over hun lot bleef hij volledig in het ongewisse, daar waar hij niet kon aangeven wat er met hen gebeurde na hun arrestatie.

Verzoeker verschuilt zich inzake de voormelde onwetendheden in onderhavig verzoekschrift, net als bij het CGVS, achter zijn relatief lage functie en herhaalt dat het in wezen niet zijn taak was onderzoeksdaden te stellen of vragen te stellen over het lot van de gearresteerden, doch dit kan zijn onwetendheid niet vergoelijken. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat iemand die wordt vervolgd, zeker indien deze persoon bij de politie werkt en ingevolge deze werkzaamheden wordt bedreigd, zich op zijn minst zou trachten te informeren omtrent zijn belagers. Verzoeker gaf, zo blijkt uit zijn verklaringen zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing, bovendien zelf aan dat het hem wettelijk toegelaten was te informeren naar de broers. Daar waar hij ter verklaring van zijn onwetendheid nog beweert dat hij de situatie slechts als ernstig en bedreigend beschouwde sedert zijn broer werd vermoord, dient daarenboven te worden opgemerkt dat deze bewering niet kan worden gerijmd met het gegeven dat hij zijn familie, zo blijkt uit het feitenrelaas, naar aanleiding van de bedreigingen die hij

ontving reeds ongeveer een maand voor de moord zou hebben ondergebracht in Kofa. Hoe dan ook dient te worden vastgesteld dat hij ook na het overlijden van zijn broer nog ongeveer een maand in het land verbleef, zodat aangenomen kan worden dat hij zich minstens naar aanleiding van dit overlijden zou hebben geïnformeerd omtrent zijn belagers. Tevens dient te worden opgemerkt dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zich hieromtrent, eventueel via de familie in Najaf waarmee hij nog in contact stond (administratief dossier, stuk 4, p.4) of via ex-collega's, zou hebben geïnformeerd naar aanleiding en in het kader van zijn asielaanvraag in België.

Daarenboven legt verzoeker incoherente en vage verklaringen af omtrent de arrestatie van de broers Haider en Hoessein. Zo verklaarde hij in de vragenlijst: *"Tijdens de nacht van 17.04.2011 vielen we met 7 agenten en 1 officier het huis van de broers binnen om hen te arresteren"* (administratief dossier, stuk 9, vragenlijst, p.3). Blijkens zijn verklaringen bij het CGVS zouden verzoeker en zijn patrouille, die bestond uit zeven agenten en één officier, echter slechts een ondersteunende rol hebben gehad bij de arrestatie, zouden zij niet zijn binnen gevallen bij de verdachten en zou de politie met veel meer agenten tot de arrestatie zijn overgegaan. Hij gaf immers aan dat zij met zeven wagens, bijna vol, ter plaatse gingen en wanneer de volgende vraag werd gesteld: *"Dertig of zo?"*, antwoordde hij: *"Ik denk 42 of zo ongeveer"* (administratief dossier, stuk 4, p.14-15). In het onderhavige verzoekschrift stelt verzoeker dan weer dat hij niet zeker weet met hoeveel agenten zij waren maar dat de patrouille bestond uit zeven wagens met in elke wagen ongeveer vier personen, hetgeen zou betekenen dat zij met ongeveer 28 personen ter plaatse gingen (rechtsplegingdossier, stuk 1, nr.3). Het voorgaande klemmt nog des te meer daar verzoeker bij het CGVS slechts kon aangeven waar hij en twee collega's uit zijn patrouille zich bevonden bij de arrestatie doch van de overige vier leden van zijn patrouille niet kon zeggen waar zij toen waren (administratief dossier, stuk 4, p.15-16). Redelijkerwijze kunnen van een politieagent, getraind in het vaststellen van feiten, coherente verklaringen omtrent de door hem meegemaakte gebeurtenissen worden verwacht. Gelet op het voormelde zijn verzoekers verklaringen omtrent de beweerdde arrestatie van de gebroeders Haider en Hoessein niet aannemelijk.

Voorts motiveert de commissaris-generaal, te meer daar verzoeker ingevolge deze bedreigingen wel zijn familie zou hebben ondergebracht in Kofa, met recht dat het opmerkelijk is dat hij, ondanks de bedreigingen die hij ontving, nog een maand zou zijn blijven verder werken bij de politie en daarbij geen problemen zou hebben gekend. Indien hij daadwerkelijk werd gevisieerd door AEH, zou deze organisatie gedurende deze periode immers eenvoudig het geuite dreigement kunnen uitvoeren. Dat verzoeker steeds in het politiekantoor zou hebben verbleven en dit zelden verliet kan niet worden aangenomen. Hij stelde tijdens het gehoor bij het CGVS dat hij de werkzaamheden die hij voor de dreigementen had als politieagent gedurende deze periode gewoon verder zette. Tevens erkende hij, erop gewezen dat hij zo toch een gemakkelijk doelwit was, dit uitdrukkelijk en gaf hij aan: *"Als ze willen k ze me gemakkelijk bereiken"* (*ibid.*, p.20). Het is dan ook opmerkelijk dat enerzijds zijn broer om het leven zou zijn gebracht doch anderzijds verzoeker zelf gedurende een maand geen problemen zou hebben ondervonden, en dit ondanks dat hij gewoon de werkzaamheden verder zette ingevolge dewelke hij problemen zou ondervinden. Bovendien stelt de commissaris-generaal in dit kader terecht vast dat verzoeker geen uitsluitel kon geven over welke groepering zijn broer zou hebben vermoord, daar waar hij niet wist of dit AEH of JAM was. Evenmin kon hij vertellen welke de verhouding tussen beide groeperingen is. Hij wist niet of zij samenwerken en of de islamitische rechtbanken van hun beide waren. Ook hier kan van een politieman nochtans meer kennis worden verwacht.

Daarenboven beweerdde verzoeker, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing, dat hij klacht zou hebben neergelegd bij de politie van el Ghari na het ontvangen van een dreigbrief van AEH doch hij brengt niet het minste begin van bewijs bij ter staving van deze bewering. Daar waar hij het ontbreken van documenten ter zake bij het CGVS verklaarde doordat hij ondergedoken zat, wordt in de bestreden beslissing met recht opgemerkt dat hij nog een maand verder werkte na het ontvangen van de dreigbrief. Bovendien blijkt uit het feitenrelaas dat hij ook nadien nog ongeveer een maand in het land verbleef alvorens hij Irak verliet. Waar verzoeker op heden het ontbreken van dit stuk tracht te verklaren doordat hij niet beseftte dat hij naar Europa zou vluchten dient te worden opgemerkt dat dit evenmin kan verklaren waarom hij zijn beweringen inzake de door hem ingediende klacht niet staft aan de hand van enig begin van bewijs. Er werd reeds bij de aanvang van de procedure gewezen op het feit dat hij het nodige moest doen om stukken te bekomen (administratief dossier, stuk 9, vragenlijst, p.1). Tevens gaf verzoeker bij het CGVS aan dat hij nog in contact stond met zijn broer in Najaf en dat hij daar nog tal van andere familieleden had, zodat hij via deze weg de nodige stukken had kunnen trachten te bekomen (administratief dossier, stuk 4, p.4). Desondanks toont hij niet aan dat hij ook maar enige poging zou hebben ondernomen om de nodige documenten te bekomen. Evenmin toont hij aan dat hij

hiertoe enige poging zou hebben ondernomen sedert het ontvangen van de bestreden beslissing, waarin hem het ontbreken van bewijselementen ter zake wordt verweten.

Verzoeker legt bovendien incoherente verklaringen af omtrent de plaats(en) waar hij zou hebben verbleven sedert de aanvang van zijn problemen. In de vragenlijst stelde hij: *“Daarom verhuisde mijn familie op 29.04.2011 naar Al-Rashidiya II – Al Kofa (district). Ik verbleef in het politiekantoor van Al-Ghari en ging af en toe eens naar mijn familie. Tot de dag van mijn vertrek ongeveer verbleef ik in het politiekantoor van Al-Ghari”* (administratief dossier, stuk 9, vragenlijst, p.3). Bij het CGVS verklaarde verzoeker echter dat zijn volledige familie naar Kofa verhuisde en verklaarde hij uitdrukkelijk dat hij en zijn broer bij hen in Kofa woonden. Bovendien ontkende hij bij confrontatie met zijn verklaringen van in de vragenlijst deze eerdere verklaringen, beweerde hij dat deze fout zouden zijn genoteerd en stelde hij dat hij sedert de dag van de moord op zijn broer, hetzij ongeveer een maand voor zijn vertrek uit Irak, het huis in Kofa nooit meer heeft verlaten en niet meer naar het politiekantoor zou zijn gegaan (administratief dossier, stuk 4, p.12, 21). Nochtans zijn de voormelde verklaringen in de vragenlijst duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar.

Verzoeker brengt daarenboven, ondanks dat hij Irak per vliegtuig zou hebben verlaten, niet het minste begin van bewijs bij ter staving van zijn voorgehouden reisweg, hetgeen een bijkomende negatieve indicatie vormt voor zijn algehele geloofwaardigheid. Dit klemmt nog des te meer daar hij ter zake ongeloofwaardige verklaringen aflegde. Hij kon immers niet preciseren welke gegevens waren opgenomen in het paspoort dat voor zijn reis zou zijn gebruikt aangezien hij niet kon aangeven onder welke naam of nationaliteit hij zou hebben gereisd (administratief dossier, stuk 9, verklaring, nr.34).

Gelet op de voormelde vaststellingen kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers beweerde asielrelaas.

De neergelegde documenten vermogen niet de teloorgegangene geloofwaardigheid van dit relaas te herstellen (administratief dossier, stuk 12: documenten). Verzoekers identiteitsdocumenten en de politiebadges tonen slechts zijn identiteit en beroepsactiviteit aan doch kunnen geen afbreuk doen aan de voormelde concrete vaststellingen. De dreigbrief betreft een document dat door eenieder, om het even waar en om het even wanneer kan zijn opgesteld. De herkomst van dit stuk kan dan ook niet worden nagegaan. Bijgevolg kan hieraan, nu dit niet wordt aangevoerd in het kader van geloofwaardige verklaringen, geen bewijswaarde worden toegekend. De overlijdensakte toont aan dat verzoekers broer werd gedood. Dit stuk toont echter niet aan door wie of in welke omstandigheden dit zou zijn gebeurd en bewijst evenmin dat dit overlijden enig verband zou vertonen met verzoekers beweerde problemen. Derhalve kan dit geen afbreuk doen aan de hoger gedane, concrete vaststellingen.

Waar verzoeker in het feitenrelaas van het verzoekschrift nog stelt dat zijn moeder zou zijn gedood dient te worden opgemerkt dat hij hiervan tot op heden geen begin van bewijs bijbrengt. Daarenboven kan, gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, hoe dan ook niet worden aangenomen dat zijn moeder ingevolge zijn problemen zou zijn gedood.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.4. Verzoeker voert geen specifieke argumentatie inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op de *sub* 2.2.3. vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, toont hij niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker laat voorts de omstandige motivering inzake de algemene veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst in Zuid-Irak volledig ongemoeid. Hij brengt niet het minste element bij dat afbreuk zou kunnen doen aan de informatie dienaangaande in het dossier (administratief dossier, stuk 13: landeninformatie). Uit deze informatie blijkt dat de situatie in Najaf in Zuid-Irak niet van die aard is dat aldaar voor burgers een reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker gaf overigens tijdens het gehoor bij het CGVS zelf uitdrukkelijk aan dat zijn provincie het meest gespaard bleef van het sektarische geweld, dat de veiligheidssituatie er goed is en dat het de meest stabiele provincie is (administratief dossier, stuk 4, p.5, 7, 19).

In acht genomen hetgeen voorafgaat, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS